τούτοις ὁμωνυμοῦσι τοῖς οὐρανίοις προσχωμεν· μὴ ζηλωσωμεν δόξαν
ἀμφίλογον· ἐστι γὰρ ἐριστικὴ καὶ ψευδὴς καὶ ἀλαζονικὴ φησιν
ὁ παῦλος· ἡ γὰρ τῶν ζώντων ἀρχὴ χάρτος· ἡ πᾶσα δόξα ἀνθρώπου ὡσ
ἄνθος χόρτου καὶ ἐξέπεσεν ἡ τοῦ χόρτου ὡρα· μὴ κρίνωμεν ἑαυτοὺς ὅπως
μὴ κριθῶμεν ὑπὸ τοῦ παιδευόμενοι φησιν ὁ ἀπόστολος· ἀλλὰ
λέγουσι τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν πρῶτοι καὶ ἐξ ἐν τῷ φιλανθρωπεύ
σωμεν· φυλάξωμεν τὰς ἀναθήσεις ἡμῶν καθαρὰς ἵνα δη καὶ ἡμεῖς
ἡμᾶς ὁμολογήσωμεν· διὰ τοῦτο γὰρ φησὶν ὁ ἀπόστολος· πᾶν
πανὸν σχεδὸν ἔστι πταίειν· ἐν οἴνῳ ἔχομεν τὸν ἐν
μεθυόσκωμεν· ἀποσυρῶμεν μὲν τὸ πονηρὸν, ποιῶμεν
δὲ τὸ χρεῖον· ἵνα μὴ τοῦ ὀνόματος ἀποκλεισθῶμεν, ὃ ἐξ ἀρχῆς
ἐκληρώσωμεν· ὅλως δὲ ἀφέξεσθαι χρὴ τῶν ἀπὸ δόσεως ἡδονῶν
βεβιωμένων ἐνταῦθα· — καὶ γὰρ καὶ ἐν βλάβῃ τοῦτο ποιοῦμεν, καὶ
μὴ καὶ ἐπὶ δικῇ ἀπίωμεν· ἡ πεῖσις ἐστιν ἀνθρώπειον· ἡ δὲ
γνώμη. θεοπρέπως ἡμῖν πρόσκειται ὁ ἀπόστολος· καὶ ὡς πρόκειται
ἐμάλιστα φρονῶν· ἐκ τοῦ δήλου τὸ πῦρ· πάντων τούτων ἀπομεμυημένου
δὲ τῶν πανηγύρεων τοῦ πύρος· ἀπὸ δὲ ἐμμενοῦσι τοῦ θυμοῦ
ὡς ἂν ἀποχωρῶ)· οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐν πρέποντος ἡμῖν ἐσόμεθα
ἐπὶ τὰ δοκοῦντα ἡμᾶς ἐκφεύγοντας· ἐν μὴ διὰ τὸν· ἀγαθὰ δόξαν ἡμῖν ἀμοιβὴ
ἀνθρώπινα ἐφαλόμενοι δόξαν· γενώμεθα θεοῦ·